

"Isä on minussa ja minä olen Isässä" (Joh. 10:31-42)

34 »Eikö teidän laissanne sanota: 'Minä sanoin: te olette jumalia.'? 35 Niitä, jotka saivat Jumalan ilmoituksen, sanotaan siis jumaliksi, eikä pyhiä kirjoituksia voi tehdä tyhjäksi. 36 Isä on minut pyhittänyt ja lähettänyt maailmaan. Kuinka te voitte väittää minun pilkkaavan Jumalaa, kun sanon olevani Jumalan Poika? 37 Jos minä en tee Isäni tekoja, älkää uskonto minua. 38 Mutta jos teen, uskokaa tekojani, vaikka ette minua uskoisikaan. Silloin

te ymmärrätte, että Isä on minussa ja minä olen Isässä.»

31 Juutalaiset alkoivat taas kerätä kiviä kivittääkseen Jeesuksen. 32 Jeesus sanoi heille: »Minä olen teidän nähtenne tehnyt monta hyvää tekoa, jotka ovat lähtöisin Isästä. Mikä niistä antaa teille aiheen kivittää minut?» 33 Juutalaiset vastasivat: »Emme me sinua minkään hyvän teon tähden kivitä, vaan jumalanpilkan tähden. Sinä teet itsesi Jumalaksi, vaikka olet ihminen.»

34 Jeesus vastasi: »Eikö teidän laissanne sanota: 'Minä sanoin: te olette jumalia.'? 35 Niitä, jotka saivat Jumalan ilmoituksen, sanotaan siis jumaliksi, eikä pyhiä kirjoituksia voi tehdä tyhjäksi. 36 Isä on minut pyhittänyt ja lähettänyt maailmaan. Kuinka te voitte väittää minun pilkkaavan Jumalaa, kun sanon olevani Jumalan Poika? 37 Jos minä

en tee Isäni tekoja, älkää uskoko minua. 38 Mutta jos teen, uskokaa tekojani, vaikka ette minua uskoisikaan. Silloin te opitte ymmärtämään, että Isä on minussa ja minä olen Isässä.»

39 Juutalaiset yrittivät taas ottaa Jeesuksen kiinni, mutta hän ei jäänyt heidän käsiinsä.

40 Jeesus meni jälleen Jordanin toiselle puolelle, sinne missä Johannes aluksi oli kastanut kansaa. Hän jäi sinne joksikin aikaa, 41 ja hänen luokseen tuli paljon ihmisiä. He sanoivat: »Johannes ei tehnyt yhtään tunnustekoa, mutta kaikki, mitä hän tästä miehestä sanoi, on totta.» 42 Monet uskoivat siellä Jeesukseen.

.....

83. *Pääsiäisjuhla oli jo tulossa, ja Jeesus tiesi, että oli tullut se hetki,*

jolloin hänen oli määrä siirtyä tästä maailmasta Isän luo. Hän oli rakastanut omiaan, jotka olivat tässä maailmassa, ja hän osoitti heille täydellistä rakkautta loppuun asti.[1]
Pyhän Johanneksen sanat ilmoittavat evankeliumin lukijalle, että jotain suurta oli tapahtuva sinä päivänä. Tämä täynnä lempeyttä oleva johdanto on verrattavissa pyhän Luukkaan vastaavaan: *Hän sanoi heille: Hartaasti olen halunnut syödä tämän pääsiäisaterian teidän kanssanne ennen kärsimystäni.*[2]

Aloittakaamme pyytämällä Pyhää Henkeä auttamaan meitä ymmärtämään Kristuksen jokainen ele. Haluamme elää yliluonnollista elämää, ja Herra on näyttänyt meille, että hän haluaa antaa itsensä sielumme ravinnoksi. Me tunnustamme, että vain hänellä on *ikuisen elämän sanat.*[3]

Usko saa meidät tunnustamaan Pietarin kanssa: *Me uskomme ja tiedämme, että sinä olet Jumalan Pyhä.*^[4] Tämä usko, yhdessä hartautemme kanssa, saa meidät ottamaan mallia Johanneksen rohkeudesta, lähestymään Jeesusta ja laskemaan päämme mestarin rinnalle.^[5] Hän rakasti omiaan palavasti, ja kuten juuri kuulumme, hän rakasti heitä loppuun asti.

Jokainen yritys selittää kiirastorstein salaisuus jää puutteelliseksi. Ei kuitenkaan ole niin vaikeaa kuvitella, mitä Jeesuksen Sydän tunsi tuona Golgatan uhria edeltäneenä iltana, joka oli hänen viimeinen iltansa omiensa kanssa.

Miettikää niinkin inhimillistä tapahtumaa kuin kahden toisiaan rakastavan ihmisen eroamista. He haluaisivat pysyä aina yhdessä, mutta jokin velvollisuus pakottaa heidät eroamaan toisistaan. He eivät

mieluiten eroaisi koskaan, mutta asia ei ole heidän päätettävissään. Vaikka ihmisten rakkaus on suurta, sen rajallisuus pakottaa sitä turvautumaan symbolisiin eleisiin. Toisistaan eroavat antavat toisilleen jotain muistoksi, vaikkapa valokuvan, joka on varustettu niin palavalla omistuskirjoituksella, että se tuntuu lähestulkoon leimahtavan tuleen. Enempää he eivät voi tehdä, sillä ihmisten mahti ei ole yhtä suuri kuin heidän tahtonsa.

Jumala voi kuitenkin tehdä sen, mihin me emme pysty. Jeesus Kristus – tosi Jumala ja tosi ihminen – ei jätä meille symbolia, vaan todellisuuden: hän itse jää luoksemme. Hän menee Isän luo, mutta samalla jää ihmisten luokse. Hän ei jätä meille pelkkää lahjaa pitämään yllä hänen muistoaan, ei ajan myötä hälvenevää kuvaa, joka kellastuisi ja haalistuisi pian ja joka olisi merkityksetön niille, jotka eivät olleet paikalla

tuona rakkauden täyttämänä
hetkenä. Leivän ja viinin muotojen
alla hän itse on todella läsnä:
ruumiillaan, verellään, sielullaan ja
jumaluudellaan.

[1] Joh. 13:1.

[2] Luuk. 22:15.

[3] Joh. 6:68.

[4] Joh. 6:69.

[5] Ks. Joh. 13:25.

Lähde: "Es Cristo que pasa"

minussa-ja-mina-olen-isassa-
joh-10-31-42/ (11.8.2025)